

Arrest

nr. 231 216 van 14 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X
 3. X

Wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders X & X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, X en X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 september 2019 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 november 2019.

Gelet op de beschikking van 10 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat M.-C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)", waarbij hun verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers dienden op 24 oktober 2018 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

2. Artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten."

3. In de bestreden beslissingen, waarbij verzoekers hun verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat op 6 augustus 2015 hun ouders een eerste verzoek om internationale bescherming indienden, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet ook in hun naam als vergezellende minderjarigen werd ingediend. Op 4 juli 2016 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof gehecht kon worden aan de door hun ouders ingeroepen vluchtmotieven. Hun ouders tekenden beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De RvV bevestigde deze beslissing bij arresten nr. 180 378 van 6 januari 2017 en nr. 180 379 van 6 januari 2017.

Op 20 februari 2017 dienden hun ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in, dat op basis

van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet ook in hun naam als vergezellende minderjarigen werd ingediend. Op 27 maart 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Zij stelden geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 4 juli 2017 dienden hun ouders een derde verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet ook in hun naam als vergezellende minderjarigen werd ingediend. De commissaris-generaal nam op 1 september 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Hun beroep werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 200 582 van 1 maart 2018.

Op 1 juni 2018 dienden hun ouders een vierde verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet ook in hun naam als vergezellende minderjarigen werd ingediend. Op 12 september 2018 werd hun verzoek niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. Hun beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 217 620 van 27 februari 2019.

Uit het administratief dossier blijkt dat hun verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die hun ouders ter staving van hun verzoeken aanbrachten. Hierbij vermelden verzoekers (bij monde van hun ouders) dat zij niet terug kunnen naar Irak omdat hun papa daar familiale problemen heeft met betrekking tot de erfenis van een huis, er een probleem zou zijn met de inschrijving van verzoekster Raz., het onderwijs daar minder goed zou zijn, verzoekers ontvoerd, verkracht of afgeperst zouden kunnen worden onderweg naar school, verzoeker hier ondertussen al goed geïntegreerd is en de taal spreekt, en verzoeksters daar zouden kunnen uitgetrouwde worden.

Ter staving van hun verzoek leggen zij de volgende documenten neer: paspoorten, identiteitskaarten, video's over incidenten met kinderen in Irak, video's over onderwijs en gebruik van lijfstraffen in Irak, en telefoonberichten van familieleden over de huiskwestie waarin hun vader verwikkeld is.

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij ondernemen geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Verzoekers beperken zich immers tot het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee zij echter diens bevindingen geenszins weerleggen, noch ontkrachten.

5. Een algemene verwijzing naar hun (bijzondere) profiel, en artikels en rapporten omtrent o.a. het onderwijs en de positie/situatie van vrouwen/meisjes in Irak, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

6. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

7. Bijgevolg lijkt het erop dat verzoekers geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 31 oktober 2019, voeren verzoekende partijen aan dat de meisjes het risico lopen om uitgehuwelijkt te worden, zij hier naar school gaan en verwesterd zijn en het voor hen zeer moeilijk zou zijn om terug te keren naar Irak, een land in oorlog die zij eigenlijk niet kennen.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 31 oktober 2019 opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het op algemene wijze stellen dat meisjes het risico lopen uitgehuwelijkt te worden, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen formuleren met betrekking tot de aangaande motieven van de bestreden beslissingen waarbij vastgesteld wordt dat verzoeksters Raw. en Raz. Die geboren zijn in 2014 en 2018, niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat zij zouden uitgehuwelijkt worden in Irak. De Raad herinnert eraan dat dergelijke algemene verwijzing niet volstaat om aan te tonen dat verzoeksters Raw. en Raz. in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier in gebreke.

Waar verzoekende partijen voorhouden dat zij verwesterd zijn, merkt de Raad op dat er in hun dossier geen elementen zijn die erop wijzen dat verzoekende partijen dermate vervreemd zijn van de Iraakse cultuur. Verzoekende partijen brengen evenmin concrete elementen bij waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer naar Irak anders gepercipieerd en geïsoleerd zullen worden. Het loutere feit dat verzoekende partijen hier naar school gaan, is onvoldoende om aan te tonen dat zij door de Iraakse bevolking in die mate als verwesterd zouden worden aanzien dat zij in Irak hun leven niet zouden kunnen (her)opbouwen. De Raad benadrukt dat het loutere feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen hanteren vergelijkbaar met deze in België, niet volstaat om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet gewijzigd kan worden. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeven. Er kan ook niet worden gesteld dat verwesterde mensen in het betrokken land een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu elk van deze 'verwesterde mensen' hun eigenheid behouden. Aldus zal de mate waarin ze 'verwesterd' zijn een andere uitdrukking geven aan hun re-integratie in hun land van oorsprong.

Ten slotte kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in het land waar ze vandaan komen. Verzoekende partijen dienen dan ook op individuele wijze hun vraag om internationale bescherming te staven en aantonen dat in hun geval er onoverkomelijke eisen zullen worden gesteld die een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont, wat in casu niet het geval is.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS